

23 Μαρτίου 2023

Άγιος Νεομάρτυς Λουκάς ο εν Μυτιλήνη μαρτυρήσας

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος](#)

Στη μεγάλη χωρία των ενδόξων Νεομαρτύρων συγκαταλέγονται πολλά νέα παλληκάρια, τα οποία αφήφησαν τα νιάτα τους, ομολόγησαν την πίστη τους στο Χριστό και έχυσαν το αίμα τους για Εκείνον. Ένας από αυτούς

υπήρξε και ο άγιος Νεομάρτυς Λουκάς ο εν Μυτιλήνη μαρτυρήσας.

Γεννήθηκε το 1783 στην Αδριανούπολη της Θράκης από φτωχούς γονείς, τον Αθανάσιο και τη Δομνίστα. Σε ηλικία μόλις έξι ετών έμεινε ορφανός από πατέρα και η πάμφτωχη μητέρα του τον παρέδωσε σε έναν γνωστό της έμποροπραματευτή, να εργαστεί κοντά του, να επιβιώσει και να αποκατασταθεί επαγγελματικά. Ο έμπορος αυτός δέχτηκε το μικρό Λουκά και τον πήρε μαζί του στις επιχειρήσεις του. Αρχικά πήγαν στην Ρωσία και αργότερα εγκαταστάθηκαν στην Κωνσταντινούπολη, όπου διατηρούσε μεγάλο κατάστημα.

Ο Λουκάς έδειξε προθυμία και αφοσίωση στον καλοκάγαθο έμπορο και εκείνος την αγάπη του και τη στοργή του στο ορφανό παιδί. Είχαν περάσει επτά χρόνια κοντά του. Κάποια μέρα όμως ο Λουκάς, ενώ βρισκόταν έξω από το κατάστημά του αφεντικού του, για άγνωστη αιτία μάλωσε με ένα τουρκόπουλο και το κτύπησε. Τη σκηνή της διένεξης των παιδιών είδαν και κάποιοι περαστικοί Τούρκοι. Βλέποντας το ρωμιόπουλο να χειροδικεί στο τουρκόπουλο, αγανάκτησαν, διότι η χειροδικία υπόδουλου Ρωμιού σε Τούρκο θεωρούνταν μεγάλη ατίμωση, όρμησαν σαν άγρια θηρία εναντίον του δεκατριάχρονου παιδιού, το ξυλοκόπησαν άγρια και ήταν έτοιμοι να το λυντσάρουν.

Το απροστάτευτο παιδί, όπως ήταν φυσικό, φοβήθηκε πολύ και άρχισε να παρακαλεί τους εξαγριωμένους αλλόθρησκους Τούρκους να το λυπηθούν και να το αφήσουν. Όταν μάλιστα, εκείνοι επέμειναν και το κακοποιούσαν ανελέητα, φώναξε: «Αφήστε με και εγώ θα τουρκέψω», που σημαίνει ότι θα αλλαξοπιστούσε και θα ασπάζονταν το Ισλάμ. Ακούγοντας εκείνοι την υπόσχεσή του, ηρέμισαν και έπαψαν να τον κτυπούν.

Την ίδια στιγμή πέρασε από εκείνο το σημείο κάποιος επιφανής Τούρκος αγάς και ζήτησε να μάθει για το συμβάν. Όταν πληροφορήθηκε ότι το παιδί υποσχέθηκε να τουρκέψει, το πήρε με χαρά μαζί του στο σπίτι του. Εκεί του ζήτησε να κρατήσει την υπόσχεσή του να αλλαξοπιστήσει, να αρνηθεί το Χριστό και να ασπασθεί την ισλαμική θρησκεία.

Στην αρχή ο Λουκάς

δεν είχε συνειδητοποιήσει το κακό που έκαμε στον εαυτό του και τον θεωρούσε τυχερό, που ξέφυγε τον κίνδυνο του λυντσαρίσματος. Όμως γρήγορα κατάλαβε το μεγάλο και μοιραίο λάθος του να αρνηθεί την αληθινή πίστη στο Χριστό και να ταυτιστεί με τους τυράννους του και άρχισε να νοιώθει τύψεις και πίκρα. Παρά το γεγονός ότι ο Τούρκος αγάς και η οικογένειά του έδειχναν συμπάθεια και ήταν πολύ γενναιόδωροι μαζί του, αυτός έδειχνε αγχωμένος και πικραμένος. Τα πλούτη και η καλοπέραση στο τούρκικο αρχοντικό δεν του έκαναν καμιά εντύπωση και τα περιφρονούσε διακριτικά. Είχε πάρει τη μεγάλη απόφαση να φύγει κρυφά από εκείνο το σπίτι.

Κατάφερε να στείλει μήνυμα στο αφεντικό του να βρει τρόπο να τον πάρει από το

τουρκικό σπίτι και να γλυτώσει την περιτομή, με την οποία θα ολοκληρώνονταν η εξωμοσία του. Πριν έρθει ο χότζας να του κάμει περιτομή, το αφεντικό του βρήκε τρόπο να απομακρύνει το παιδί. Έτρεξε στον πρέσβη της Ρωσίας, ο οποίος ήταν φίλος του και τον παρακάλεσε με θέρμη να το σώσει, ο οποίος έστειλε άνθρωπο δικό του στον αγά να του δώσει το παιδί, αλλά εκείνος αρνήθηκε, επικαλούμενος την εθελούσια πρόθεσή του να τον ακολουθήσει στο σπίτι του και να εξισλαμισθεί. Ο απεσταλμένος του Ρώσου πρέσβη έφυγε άπραγος και ο αγάς προχώρησε στην περιτομή του παιδιού και το έδεσε, για να μην φύγει.

Όμως ο μικρός Λουκάς βρήκε την ευκαιρία και δραπέτευσε και πέρασε απέναντι στον Γαλατά. Ζήτησε βοήθεια από κάποιους χριστιανούς, οι οποίοι, αφού του έδωσαν χριστιανικά ρούχα, τον φυγάδευσαν με καράβι για τη Σμύρνη. Από εκεί κατέληξε στην Θήρα, όπου προσβλήθηκε από αρρώστια των ματιών του. Εκεί βρήκε την ευκαιρία να επισκεφτεί ένα πνευματικό, στον οποίο εξομολογήθηκε με δάκρυα και αναστεναγμούς το μεγάλο αμάρτημά του να αλλαξοπιστήσει.

Ο συμπονετικός πνευματικός προσπάθησε να ηρεμήσει το παιδί και να το παρηγορήσει, λέγοντάς του πως ο Χριστός μας είναι ο Θεός της αγάπης και του ελέους και μπορεί να μας συγχωρήσει όλα μας τα αμαρτήματα, φτάνει να μετανιώσουμε γι' αυτά. Παράλληλα ο αγαθός εκείνος κληρικός κατάλαβε πως κινδύνευε να συλληφθεί από τους Τούρκους, να κινδυνέψει η ζωή του και ίσως η πίστη του, φοβούμενος ότι με τα μαρτύρια θα δείλιαζε και δεν θα απαρνιόταν το Ισλάμ. Γι' αυτό τον συμβούλεψε να μεταβεί στο Άγιο Όρος, για να είναι ασφαλής και να επιμεληθεί για τη σωτηρία της ψυχής του.

Ο Λουκάς δέχτηκε μετέβη στο Άγιο Όρος, όπου περιπλανήθηκε σε διάφορες Μονές, όπως της Μεγίστης Λαύρας και των Ιβήρων, κατέληξε στη Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου, όπου έγινε δεκτός και δέχτηκε την ρασσευχή. Κατόπιν περιπλανήθηκε και σε άλλες Μονές και Σκήτες. Τελικά έφτασε στην Σκήτη της Αγίας Άννης, όπου γνωρίστηκε με έναν σεβάσμιο πνευματικό, τον Βησσαρίωνα, στον οποίο αποκάλυψε την πτώση του και του γνώρισε την επιθυμία του να ομολογήσει δημόσια την μεταστροφή του στο Χριστό. Ο έμπειρος Γέροντας δέχτηκε με χαρά την μετάνοιά του και αφού το επαίνεσε, του γνώρισε τις δυσκολίες και τους κινδύνους μιας δημόσιας απάρνησης του Ισλάμ. Σε αυτή την περίπτωση το Κοράνιο και η ισλαμική σαρία, προβλέπουν βαριές τιμωρίες και την ποινή του θανάτου. Του γνώρισε επίσης πως αν επιμείνει στην απόφασή του έπρεπε να προετοιμασθεί πνευματικά για να υποστεί το μαρτύριο. Όταν είδε ο Γέροντας Βησσαρίων ότι ο Λουκάς ήταν αποφασισμένος, ανάλαβε εκείνος να τον προετοιμάσει, έγινε ο «αλλείπτης» του.

Με αυστηρή νηστεία, αγρυπνία, αδιάλειπτη προσευχή, μετάνοιες και Θεία Κοινωνία πέρασε αρκετός καιρός. Μετά εκάρη μοναχός, στη Μονή Σταυρονικήτα, πήρε την

ευχή του Βησσαρίωνα και έφυγε για το μαρτύριο. Αφού περιπλανήθηκε σε αρκετά μέρη, κατέληξε στη Μυτιλήνη, στο χωριό Πάμφυλα. Εκεί γνώρισε τον ενάρετο εφημέριο του χωριού Παρθένιο, στον οποίο εξομολογήθηκε την επιθυμία του να ομολογήσει δημόσια την μεταστροφή του στο Χριστό και να ξεπλύνει με το αίμα του το κρίμα του. Ο Παρθένιος υπάκουσε, τέλεσε Ευχέλαιο, τον Κοινωνήσε, τον έντυσε κατάσαρκα με το μοναχικό «παραμάντι», με το αγιοταφίτικο σάβανο και από πάνω κοσμικά ρούχα, τον σταύρωσε με λάδι από τον Πανάγιο Τάφο και του έδεσε μέσα στα μαλλιά ένα κομματάκι από το ματωμένο πουκάμισο του Νεομάρτυρα της Μυτιλήνης Θεοδώρου.

Ο Λουκάς κίνησε για τον Τούρκο δικαστή, στον οποίο γνώρισε την μεταμέλειά του να γίνει μουσουλμάνος. Του δήλωσε ότι η απάρνηση της χριστιανικής πίστης ήταν το μεγάλο λάθος της ζωής του, να αφήσει την αλήθεια και να ασπασθεί το ψεύδος. Του τόνισε πως «Εγώ όταν ήμουν μικρό παιδί, δεκατριών ετών, ξεγελάστηκα από εσάς και ήρθα στη θρησκεία σας, μη μπορώντας να ξεχωρίσω την αλήθεια από το ψέμα. Έμεινα στη θρησκεία σας λίγο καιρό αλλά, όταν ενηλικιώθηκα, κατάλαβα ότι η θρησκεία σας είναι ψεύτικη και αυτός που τον λέτε για προφήτη είναι απατεώνας και παραμυθάς και σας εξαπάτησε όλους σας και τον πιστέψατε. Αφού λοιπόν έμαθα πως η θρησκεία σας είναι σκοτάδι, την αρνούμαι μπροστά σας και ομολογώ τη χριστιανική πίστη μου, που είναι το αληθινό φως. Πιστεύω και προσκυνώ τον Κύριό μου Ιησού Χριστό, Θεό αληθινό».

Ο δικαστής κρύβοντας το θυμό του και την αγανάκτησή του, κατέβαλε προσπάθεια να τον μεταπείσει, γνωρίζοντάς του τις συνέπειες, αν επέμεινε στην απόφασή του: φρικτά βασανιστήρια και θάνατος! Κατόπιν του έταξε χρήματα και αξιώματα. Όμως ο γενναίος αθλητής του Χριστού έδειξε την περιφρόνησή του για όλα αυτά και προτιμά το μαρτύριο. Τότε τον έστειλε στο ναζήρη, τον έφορο των βακουφίων. Στο δρόμο συνάντησαν τον μητροπολίτη της περιοχής και ο Λουκάς του ζήτησε να κάμει δέηση για να τον ενδυναμώσει ο Θεός. Εκείνος έστειλε γράμματα σε όλα τα χωριά να κάνουν παρακλήσεις για χάρη του μάρτυρος. Έτσι σ' όλο το νησί γινόταν προσευχή για την ενίσχυση του Μάρτυρα.

Ο ναζήρης έταξε και αυτός στο Λουκά χρήματα και εξουσίες, τα οποία όμως περιφρόνησε και ομολόγησε και σ' αυτόν την πίστη του στο Χριστό. Εκείνος διέταξε να τον κλείσουν στη φυλακή και να τον βασανίσουν φρικτά με το «τομπρούκι», το επώδυνο ξύλο στα πόδια, προκαλώντας του αφόρητους πόνους. Ο Μητροπολίτης έστειλε άνθρωπο στη φυλακή και τον κοινωνήσε και του ζήτησε να μείνει αμετάπειστος στην ομολογία του.

Αφού είδαν οι Τούρκοι ότι ήταν μάταιο να τον μεταπείσουν, ο δικαστής εξέδωσε διαταγή για την θανάτωσή του. Θάνατος δια απαγχονισμού. Οδηγήθηκε στον τόπο

της εκτελέσεως. Ο δήμιος τον ρώτησε για τελευταία φορά αν μετάνιωσε για την απόφασή του. Ο άγιος φώναξε δυνατά: «όχι». Τότε του πέρασε τη θηλιά και σε ελάχιστο χρόνο η ψυχή του πέταξε στα ουράνια. Ήταν 23 Μαρτίου του 1802. Ο Γενναίος αθλητής του Χριστού ήταν μόλις δεκαεννέα ετών.

Το ιερό του λείψανο έμεινε τρεις μέρες κρεμασμένο για παραδειγματισμό. Έδειχνε ηρεμία, σαν να κοιμάται και σκορπούσε μια άρρητη ευωδία. Επειδή ερχόταν οι χριστιανοί να το προσκυνήσουν, το πέταξαν στη θάλασσα. Αλλά το καράβι τσακίστηκε στα βράχια, το ιερό σκήνωμα δεν καταποντίστηκε, βγήκε στην ακτή και οι πιστοί το έθαψαν με τιμές. Η μνήμη του τιμάται στις 23 Μαρτίου, την ημέρα του ηρωικού και ενδόξου μαρτυρίου του.

PERMANENTLY_REMOVED